

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ A.**, bývajúcej vo V., **2/ J.**, bývajúceho v Š., **3/ I.**, bývajúcej v B., proti žalovaným **1/ M.**, bývajúcemu v R., **2/ R.**, bývajúcemu v K., **3/ I.**, bývajúcemu vo V., **4/ P.**, bývajúcej v K., **o určenie neplatnosti závetu**, vedenej na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 15 C 5/2000, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ zastúpených JUDr. D., advokátom so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 114/2006 a uzneseniu tohto súdu z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 100/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobcom 1/ až 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice – okolie rozsudkom z 20. apríla 2004 č.k. 15 C 5/2000-116 zamietol žalobu o určenie neplatnosti závetu E. z 20. júna 1984. Žalobcom uložil povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi žalovaného 3/; žalovaným 1/ a 3/ nepriznal náhradu trov konania. Žalobcov tiež zaviazal zaplatiť štátu náhradu trov konania. Doplniacím rozsudkom z 9. februára 2005 č.k. 15 C 5/2000-197 súd prvého stupňa doplnil výrok tohto svojho rozsudku tak, že „trovy konania žalovaným 2/ a 3/ nepriznáva“. Opravným uznesením z 1. apríla 2005 č.k. 15 C 5/2000-211 opravil výrok doplnacieho rozsudku (mediiným) tak, že „trovy konania žalovaným 2/ a 4/ nepriznáva“.

Na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. októbra 2005 sp. zn. 8 CoD 45/2005-244 uvedený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplniacím rozsudkom a opravným uznesením potvrdil vo veci samej (t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá) a vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu

medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovanou 4/. V prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplniacim rozsudkom a opravným uznesením zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice – okolie uznesením z 2. júna 2006 č.k. 15 C 5/2000-310 žalobcom 1/ až 3/ uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému 1/ v sume 6 825 Sk, žalovanému 2/ v sume 1200 Sk a žalovanému 3/ v sume 5 158 Sk. Žalobcom 1/ až 3/ uložil ďalej povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia JUDr. D. vo výške 41 853 Sk. Napokon im uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 6 800 Sk. Na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ a žalovaných 1/ až 3/ Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 114/2006 zmenil toto uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov štátu tak, že žalobcom 2/ a 3/ uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania v sume 4 533 Sk; štátu nepriznal náhradu trov konania v sume 2 266 Sk. V prevyšujúcej časti uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd Košice – okolie uznesením z 10. júla 2006 č.k. 15 C 5/2000-316 žalobkyňi 1/ nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov po zistení, že nie sú dané dôvody na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Na odvolanie žalobkyne 1/ Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 100/2007 zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa tak, že žalobkyňi 1/ priznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 114/2006 a tiež uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 100/2007 napadli žalovaní 1/ až 3/ dovolaním.

Dovolanie v časti smerujúcej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 114/2006 odôvodnili dovolatelia tým, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, postupom súdov im bola odňatá možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Na bližšie odôvodnenie poukázali tiež na priebeh a výsledky dedičského konania predchádzajúceho predmetnému sporovému konaniu. Uviedli, že sudkyňa Okresného súdu Košice – okolie JUDr. I. a predsedníčka odvolacieho senátu Krajského súdu v Košiciach JUDr. A. rozhodovali aj v dedičskom konaní a následne obe sudkyne rozhodovali aj v konaní o určení neplatnosti závetu; ich postup zakladá pochybnosti

o ich nezaujatom prístupe. Odvolací súd pri rozhodovaní o ich odvolaní nerešpektoval procesnú zásadu hospodárnosti konania, JUDr. A. v rozpore s novelou Občianskeho súdneho poriadku účinnou od 1. septembra 2005 zanedbala možnosť skončenia celého sporu zmenou alebo potvrdením rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi; tým sa dopustila procesného pochybenia, ktoré ich závažne poškodzuje a zakladá pochybnosti o jej nestrannosti. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu o zrušení a vrátení rozhodnutia súdu prvého stupňa je nepresvedčivé; odvolací súd najmä neodôvodnil, prečo neopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie (§ 213 ods. 2 O.s.p.), prečo nevykonal dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkmi konania (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a prečo nedoplnil dokazovanie sám vykonaním ďalších dôkazov nenavrnutých účastníkmi konania (§ 213 ods. 4 O.s.p.). Z odôvodnenia tiež nevyplýva, prečo nepovažoval za účelné rozhodnúť najskôr len o časti prejednávanej veci. Nedostatočné odôvodnenie sa týka hlavne náhrady za stratu času, na ktorú má nárok právny zástupca žalovaného 3/. Odvolací súd sa pri určení odmeny advokáta dopustil nesprávnej aplikácie právnej normy. Vo veci určenia neplatnosti právneho úkonu sa hodnota sporu dá určiť a tarifná hodnota práva sa preto dá bez ťažkostí vyjadriť v peniazoch. Dovolatelia vyslovili názor, že napadnuté uznesenie vychádza aj z neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd spôsobil v danom konaní zbytočné prieskumy a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia o trovách konania porušil ich právo na spravodlivý súdny proces. Z uvedených dôvodov žiadali, aby dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie zrušil vo výroku, ktorým odvolací súd nepriznal štátu náhradu trov konania v sume 2 266 Sk a vo výroku, ktorým zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie.

Rovnako v časti dovolania smerujúcej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 100/2007 dovolatelia namietali, že v konaní došlo k viacerým vadám konania, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé, odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo nedoplnil a nevykonal dokazovanie (§ 213 ods. 3 a 4 O.s.p.). V odôvodnení sú uvedené staré skutkové zistenia, ktoré sú pre oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantné. Vzhľadom na závažné procesné nedostatky v konaní vyslovili dovolatelia aj v tejto časti dovolania pochybnosť o nezaujatosti predsedníčky

odvolacieho senátu. Žiadali aj toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Podaním z 15. mája 2009 dovolatelia doplnili dôvody ich dovolania, pričom opätovne podrobne poukázali na procesný postup súdov a vec prejednávajúcich sudkýň.

Žalobcovia 1/ až 3/ sa k dovolaniu žalovaných 1/ až 3/ písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný a či bolo podané oprávnenými osobami.

I. Pokiaľ ide o časť dovolania, ktorou je napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra sp. zn. 9 CoD 114/2006, treba osobitne zdôrazniť, že napadnutým je výrok, ktorým odvolací súd a/ zrušil výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania medzi účastníkmi a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie, b/ zmenil výrok uznesenia súdu prvého stupňa o trovách štátu a štátu nepriznal náhradu trov konania v sume 2 266 Sk.

I. a/ Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2

O.s.p.). Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie (mediiným) o trovách konania.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že touto časťou dovolania je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesenia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Dovolanie žalovaných v tejto časti by vzhľadom na uvedené bolo procesne prípustné iba ak by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo postihnuté niektorou z vád podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný vždy prihliadnúť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na túto povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vzhľadom na obsah dovolacích námietok dovolací súd skúmal, či konanie v danej veci nebolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. g/ O.s.p. Vzal pri tom na zreteľ, že sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Existencia dôvodu, ktorý by vylučoval sudcu z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p., zo spisu nevyplýva. Pokiaľ žalovaní vyvodzujú pochybnosti o nezaujatosti vec prejednávajúcich sudkýň z ich procesného postupu v konaní alebo z nimi vykonaného vyhodnotenia dokazovania a právnych záverov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutie, treba uviesť, že dôvodom na vylúčenie sudcu nemôžu byť okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (viď § 14 ods. 3 O.s.p.). Pokiaľ dovolatelia argumentovali tým, že menované sudkyne rozhodovali aj v dedičskom konaní, ktoré predchádzalo konaniu o určenie neplatnosti závetu, dovolací súd uvádza, že táto okolnosť nemôže založiť pochybnosti o nezaujatosti týchto sudkýň. Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť pri tom ani skutočnosť, že výsledok

niektorého súdneho konania nezodpovedá predstavám účastníka. Subjektívny názor účastníka, že súd nekonal alebo nerozhodol správne, nie je spôsobilý objektívne spochybniť nezaujatosť sudcu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci nerozhodovali vylúčené sudkyne a že teda nedošlo k namietanej procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovaným odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolatelia v súvislosti s touto námietkou uvádzajú, že súdy porušili ich právo na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd ale z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou im realizáciu ich procesných práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená (ale) právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán – postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu v napadnutej časti nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by popierala ich účel a ich zmysel. Skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne

neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého výroku uznesenia odvolacieho súdu zodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., § 167 O.s.p a § 169 ods. 1 O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie o trovách konania podľa predstáv dovolateľov.

K námietke dovolateľov, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a je preto nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je dôsledkom a vonkajším prejavom tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorá môže byť ako relevantný dovolací dôvod uplatnená v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); sama nepreskúmateľnosť rozhodnutia ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Pokiaľ dovolatelia tvrdia, že napadnuté uznesenie je vecne nesprávne, lebo nezodpovedá súdmi aplikovaným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku, ide po obsahovej stránke o námietku, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci nemôže odňať účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda uvedené tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná okolnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

V dovolaní sa súdom nižších stupňov opakovane vytýka spôsobenie priet'ahov v konaní. Dovolací súd v nadväznosti na to uvádza, že v zmysle § 6 O.s.p. súd postupuje v konaní v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Tomu korešpondujúce procesné právo účastníka môže byť v určitom prípade negatívne dotknuté nečinnosťou súdu, ktorej dôsledkom sú priet'ahy v konaní. Právnym prostriedkom ochrany v prípade ich vzniku je právo účastníka obracať sa so sťažnosťou na orgány súdnej správy a právo podať sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Priet'ahy v súdnom konaní nie sú judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005). Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal ani v prejednávanej veci dôvod odkloniť sa od doterajšej judikatúry. Dodáva, že účel procesného práva účastníka, aby občianske súdne konanie prebiehalo rýchlo a účinne (§ 6 O.s.p.) treba vždy vykladať aj v súlade s ústavným princípom právnej istoty, ktorý zahrňuje požiadavku, aby súd rozhodol vždy (až) so znalosťou všetkých významných skutkových a právnych okolností prejednávanej veci.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že procesnú prípustnosť tejto časti dovolania žalovaných 1/ až 3/ nemožno vyvodiť ani z § 239 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na to sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

I. b/ Pokiaľ ide o časť dovolania žalovaných smerujúcu proti výroku o nepriznaní náhrady trov konania štátu, dovolací súd dospel k záveru, že v tejto časti podali dovolanie tí, ktorí na tento procesný úkon neboli oprávnení.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p. určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naproti tomu viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva

dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Toto subjektívne procesné oprávnenie ale nemá účastník, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach (viď R 40/1993).

V danom prípade je dovolaním žalovaných 1/ až 3/ napadnutý výrok uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania štátu tak, že štátu sa nepriznáva náhrada trov konania vo výške 2 266 Sk (pozn.: súd prvého stupňa zaviazal žalobcov zaplatiť štátu náhradu trov konania 6 825 Sk, odvolací súd zmenil jeho rozhodnutie tak, že žalobcov zaviazal zaplatiť štátu náhradu trov konania 4 533 Sk a náhradu trov vo výške 2 266 Sk štátu nepriznal). Žalovaní 1/ až 3/ z procesného hľadiska nemôžu byť negatívne dotknutí rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania štátu, lebo týmto rozhodnutím nenastala negatívna ujma na ich pomeroch (viď aj R 50/1999). S prihliadnutím na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

II. Pokiaľ ide o časť dovolania smerujúcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28.septembra 2007 sp. zn. 9 CoD 100/2007 dovolací súd uvádza (obdobne ako už uviedol vyššie pod I. b/), že prípustnosť dovolania má aj subjektívnu stránku a že uznesením odvolacieho súdu o oslobodení žalobkyne 1/ od súdnych poplatkov nebola dovolateľom spôsobená žiadna procesná ujma. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto aj vo vzťahu k tejto časti dovolania dospel k záveru, že dovolanie podávajú tí, ktorí na dovolanie nie sú subjektívne oprávnení. Z tohto dôvodu dovolanie v uvedenej časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí v dovolacom konaní úspech nemali (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobcom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodalí návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. septembra 2009

JUDr. Emil Franciscy, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková